

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 15

9. dubna 2017

Cena: 8 Kč

Dobří holubi se vracejí

Předvelikonoční duchovní obnova v Broumově potřetí

Kdybyste se mě zeptali, proč jsem si jako nadpis článku, ve kterém se chci s vámi podělit o své dojmy z duchovní obnovy v Broumovském klášteře, vypůjčil jméno jednoho staršího českého filmu (1987), musel bych upřímně odpovědět, že nevim. Možná to vyplynulo ze situace. Když jsem onen čtvrtek 9. března procházel mohutnou klášterní fortanou a stanul na zrenovovaném nádvoří, cítil jsem, že se vracím do míst důvěrně známých – ne úplně, ale téměř „jako domů“. Vždyť již potřetí nás zvala otevřená brána do své přátelské klášterní náruče.

Vybavoval jsem si vzpomínky na dvě předcházející setkání a v ten moment se mi snad vybavil onen film, jehož název jsem si vypůjčil. Ta spojitost filmu s naší duchovní obnovou je sice poněkud násilná, ale při troše shovívavosti by se snad dala přijmout. Film „Dobří holubi se vracejí“ se odehrává v prostředí psychiatrické léčebny, kam se opakovaně vracejí lidé se závislostí na alkoholu, aby se naučili se svou závislostí prát. Aby dokázali dát své životy do pořádku. („Pomoz mi, bratře v bílém, zase člověkem být. Přestat pít. Rovně stát, líbat svou ženu, dětem příkladem být...“ – hymna léčebny). Svět venku však klade nástrahy a pokušení, takže se klienti do léčebny musejí vracet, aby jejich léčba měla smysl,

byla účinná a nesla své ovoce...

Omlouvám se, pokud jsem teď někoho urazil. Rozhodně také nechci přirovnávat klášter k psychiatrické léčebně. Při troše shovívavosti vidím určitou spojitost v myšlence návratu. „Dobří holubi“ se opětovně vracejí, aby načerpali síly a byli utvrzeni ve svém přesvědčení žít jinak a lépe. My – křesťané, Kristovi sourozenci – faráři i laici – se vracíme sem do kláštera, abychom si „dobili baterky“. Abychom se v klášterním tichu nebo pod vedením exercitátora při přednáškách, různých rozhovorech a sdílení, při bohoslužbách a modlitbách, obnovovali a utvrzovali v tom, že cesta, na jejímž počátku byl náš křest a upozornění: „To je můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil, toho poslouchejte.“ (Mt 17,5) byla cestou správnou, cestou k životu.

Letošní předvelikonoční duchovní obnova, pořádaná královéhradeckou diecézí, proběhla – již potřetí – v benediktinském klášteře v Broumově ve dnech 9. až 12. března. V roli duchovního průvodce se nás ujal Ing. ThDr. Ladislav Heryán, SBD, se kterým jsme se měli možnost setkat již několikrát. S velkou pokorou a skromností a zároveň s úctyhodnou teologickou erudiicí nám přiblížil některé myšlenky knihy A. Nouwena (+ 2006) „Život milova-

ných dětí“. Uvažovali jsme mimo jiné o tom, co to znamená být Božím milovaným dítětem. Jak se do této role dostaneme a jaký to má vliv na duchovní život. Je těžké v několika řádcích vyjádřit náplň našich dnů, prožitých v klášterních zdech. „*O nejkrásnějších věcech se dá jen mlčet.*“ (L. Heryán) V programu bylo počítáno i s výletem do broumovského okolí na chatu Hvězda. Na zpáteční cestě malým příměstským autobusem jsme jako bonus bratra Ládi absolvovali výklad části Ježíšových Blahoslavenství. Byla to opravdu netradiční „biblická hodina“. Čtyři dny v klášteře utekly doslova jako voda v Metuji. Žádný z účastníků určitě neodjížděl s prázdnou. Myslím si, že každý dostal naměřeno z té nezměrné Boží milosti to, co nejvíc pro sebe a svůj život víry potřeboval. I já jsem si opravdu přišel na své. Závěrem se sluší poděkovat všem, kdo nám umožnili prožít těch pár dnů v tomto společenství: manželce bratra biskupa Janě, za její nevtíravou a dobře fungující organizaci celého pobytu, bratru biskupovi za jeho službu, našemu milému hostu Láďovi za to, co nám předal, personálu kláštera za hmotné zabezpečení a v neposlední řadě našemu Otci, který nám přece nedá hada, když ho prosíme o rybu (L 11,11).

Benjamin Mlýnek

Výstava, která vás pohladí

Šárka Pirožková vystudovala Filozofickou fakultu UK (obory germanistika a nederlandistika). Pracovala jako tlumočnice, překladatelka a lektorka německého a nizozemského jazyka. Kreslení se věnuje na amatérské úrovni jako svému nejmilejšímu koníčku teprve několik let. Zatím uspořádala dvě výstavy v Praze - v roce 2011 ve vinárně U Jiřího a v roce 2016 v Galerii Nora.

Nyní plánuje výstavu s pomocí naší církve v kostele Jana Křtitele Na Prádle, která se bude konat v květnu a v červnu 2017. Na výstavě bude možno zhlédnout průřez její tvorbou od roku 2015 až po současnost. Ke kreslení používá čtvrtky, na které pak různobarevnými pastelkami nanáší vrstvy barevných tónů. Nekreslí podle předloh, ale nechá se vést svou vlastní fantazií. Svá díla sama nazývá ornamenty. Někomu mohou připomínat mandaly nebo květiny nejrozličnějších tvarů. Autorka svou tvorbu nazývá intuitivní kresbou. Na výstavě budou vedle obrazů na stěnách ke zhlédnutí také katalogy s obrázky, aby si návštěvník mohl udělat širší představu o autorčině díle. Všechny kresby mohou být určeny i k prodeji.

Návštěvníci si budou moci výstavu v malostranském kostele Na Prádle prohlédnout v neděli po bohoslužbě od 11 do 13 hodin a v sobotu od 10 do 13 hodin nebo po dohodě s Šárkou Pirožkovou na tel.: 775 250 399 nebo na e-mailu: sarka.pirozkova@seznam.cz. red

Poděkování a vzpomínka na kardinála Miloslava Vlka

Pan kardinál Miloslav Vlk při slavnostním shromáždění naší církve v Betlémské kapli v červenci 2015

S úctou vzpomínám na Miloslava kardinála Vlka, s nímž jsme se v sobotu 25. března rozloučili při zádušní mši a při pohřebním obřadu v hrobce pražských arcibiskupů v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha - právě 10 let po rozhodnutí Nejvyššího soudu, jímž vyvrcholil tzv. spor o katedrálu, v němž se kardinál Vlk osobně angažoval. Přítomnost představitelů a zástupců křesťanských církví, ale i mnoha osobností veřejného života a tisíce věřících je dokladem vstřícných vztahů, k nimž nemalou měrou přispěl právě kardinál Vlk.

Zájem o soudobou společnost a postavení církve v ní demonstroval v 90. letech kardinál Vlk m. j. při společné konferenci teologických fakult, která se uskutečnila v Českých Budějovicích, na niž jsme byli jako studenti HTF UK vysláni. Vzpomínám, že v převážně katolickém prostředí jsem neváhala – z mého pohledu tehdy ještě konfrontačně – vystoupit s poznámkou, že církve sdružené v *Konferenci evropských církví* v komisi *Církve a společnost* právě na otázkách aktivní práce církvi ve společnosti pracují.

Dokončení na str. 4

Setkání s církví

„Víra je velký šlechtitel našeho charakteru a má záračný vliv na naši duši. Pozdvihuje nás k výšinám, z kterých lze vidět zaslíbenou zemi. Je světlem pravdy...“

Slova amerického náboženského spisovatele a filozofa O. S. Mardena mi nečekaně ozářila cestu života k biblickým pramenům, když jsem přišel v Třebíči ke známým na tradiční šálek kávy a po chvíli se za okny ozvalo zakvílení brzd a zvuk diesellového motoru oznamoval další návštěvu. Paní Jungová se podívala z okna, mávla rukou na pozdrav a řekla: „*Ted' ovšem něco uvidíš, přijel k nám husitský farář.*“

Po chvíli skutečně do dveří vběhl mladík v riflích a flanelové košili a začal škádlit Toničku, nejmladší dcerku paní Jungové, zatímco já stále vyhlížel ke dveřím, kdy konečně vstoupí důstojný pán s kolárkem v černé košili a trvalo poměrně dlouho, než mi došlo, že pan farář už vlastně přišel. Jako dlouholetý ministrant v kapucinském klášteře a vyznavač téměř barokního katolicismu jsem uctivě povstal, abych se představil s povzdechem, že v době rozvinutého reálného socialismu marně sháním ekumenický překlad Pisma svatého, a usměvavý farář mi

Dokončení na str. 3

Vystoupil jsem na vysokou horu

Vystoupil jsem na vysokou horu
v naději že Boha uvidím
rozhlédl se
podíval se dolů
nic tam nezářilo
všude jenom bílo
všude kolem jenom bílý dým

Z toho dýmu promluvil hlas tichý
důvěrný hlas
jako lidský byl
Synu milý
odpouštím ti hříchy
A já tomu hlasu uvěřil

Otazníky

Když jsem šel ráno po chodníku
našel jsem hromádku otazníků
Někdo tu spěchal
velkou pravdu našel
otazníky vysypal a nechal

Když jsem šel ráno po chodníku
našel jsem hromádku otazníků

Tobě se klaním
jenž JSI KTERÝ JSI
Na chodník klekám
s pokorou sbírám
otazníky do kapsy

Václav Žďárský: Houpačka. Louč 2004

Stín tymiánu, foto Václav Kovalčík

Z kazatelského plánu

Šestá neděle postní - květná

*Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně!
Kráľ izraelský! Hosanna na výsostech!* **MATOUŠ 21,9**

První čtení: Izajáš 50,4-7

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože, Vykupiteli, ve své nekonečné lásce jsi nám poslal svého Syna. On vzal na sebe naše lidství. Svou obětí z nás sňal hříchy a ukázal nám příklad veliké pokory. Dej, abychom se nebáli jít cestou kříže a sdíleli s ním i slávu jeho vzkříšení! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filipským 2,5-11

Evangelium (Pašije): Matouš 26,14-27,66

Verš k obětování: Žalm 69,21-22

Verš k požehnání: Matouš 26,42

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, dej, ať přijímání duchovního pokrmu a nápoje posilní naši víru v jistotě, že máme spásu ve smrti a vzkříšení tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 239, 240, 326, 327

Nevzdalujme se od Boha

„Kdo se vzdálí od Boha, ztrácí samozřejmě jeho ochranu, to je duchovní zákonitost. Dotyčný se dostává do moci sil, na něž nemá. Leč pýcha člověku mnohdy nedovolí tento fakt si prostě jenom přiznat,“ řekl ThDr. Jiří Vaníček při svém velmi oslovujícím kázání v karlínské náboženské obci. Známa řada lidí, kteří si takovouto skutečnost nikdy nepřipustí. Pak tápají, mají propady a netuší, proč je něco v nepořádku. Například rodinné vztahy jsou jako zamrzlé a ledy se nehýbou. Ti pokornější ovšem vědí, že vzdalovat se Bohu nás ochuzuje a brzdí. O tom všem jsme slyšeli ve zmiňovaném kázání a následně diskutovali s velkým zájmem na biblických hodinách v Karlíně i během Kulturní rady ve Wucherlově ulici.

V naší dnešní společnosti se projevuje „pseudomilosrdenství“ bez Boha. Příkladem je masový norský vrah Anders Breivik, který si stěžuje, že je mu smutno, je sám, a jsou tedy porušována jeho lidská práva. Mnohonásobný vrah a jeho práva? A co práva obětí? O tom Breivik neuvažuje. Je zřejmě tak sebestředný, že přirozená souvislost mu na mysl ani nepřijde. ThDr. Jiří Vaníček během

kázání vzpomínal v souvislosti s tématem viny a odpuštění na sestru z karlínské sboru. Vyprávěla před lety na biblické hodině, že když byla dítě, zavraždili jí Němci v koncentračním táboře brutálním způsobem rodiče přímo před jejíma očima. „Jak mám něco tak strašného odpustit?“ ptala se. „Sestro, musíte to nechat v rukou Božích,“ zněla odpověď. Filosof Vladimír Jankélevič, jehož jsem často přibližovala svým studentům během seminářů na Univerzitě J. A. Komenského, ve své útlé knížce „Odpuštění“ analyzuje metafyzické viny, vrací se k nacistickému pokusu o vyhlazení Židů: „výsledku čisté zloby, zloby ontologické, nejdůležitější a nejbezdůvodnější zloby, již znají dějiny, metafyzické hanebnosti (...) zruďnému mistrovskému dílu nenávisti“. Tento zločin proti lidskosti nelze banalizovat. Je to strašlivý hřích, oblundná vina, která nás děsí a je nad naše chápání. Ale vraťme se k problémům prostých životů dnešních dnů. S vinami si, upřímně řečeno, nevíme rady. Vina je promítnutí, projekce hříchu do duše. Vzpomeňme na hraběte Monte Christa. Chtěl potrestat ty, kteří ublížili jemu nebo jeho blíz-

kým. Byl pak ovšem šťastnější? Odpustit není zcela v lidské moci, spravedlnost je třeba ponechat v rukou samotného Boha, který je moudrý, spravedlivý, vševědoucí a všemohoucí. Moc zlého usiluje o to, abychom se stravovali nenávistí a ublížeností. Když nás vidí zdeptané, satan si mne spokojeně ruce. V jejich zajetí, ponoření do nenávisti a ublíženosti, totiž zapomínáme na Ježíše, nemáme sílu k modlitbě. Neotevřeme mysl Kristovu působení. Chceme se pomstít, toužíme uchopit spravedlnost do svých rukou. Nedočkáme pak vyčistit mysl a upnout ji ke Spasiteli, spolehnout se na něho. „Den je potom plný jedu, to dělá moc zla,“ konstatoval Jiří Vaníček v kázání. A bez vyšší moci odpuštění nevyřešíme. V Bohu máme odpověď, v jistotě Boží spravedlivé moci. Ježíš je s námi. Ztotožňuje se s námi jako přítomná láska. Vezme na sebe tíži hříchu a nenávisti, sejme ji z nás. Zbaví nás „mlýnského kamene“, tedy pocitu křivdy, že nám osobně bylo ublíženo. V Ježíši Kristu jsme osvobozeni od svého „obranářského bytí“. Můžeme odpustit a zapomenout v rámci hledání čistoty srdce. Cesta je to složitá, ale je třeba se rozhodnout. Ježíš přes nás přehodí bílý kment. Svěřme i své nepřátele Bohu, on si s nimi poradí. **Olga Nytrová**

Na spásu, t. j. na blahu člověčenstva, pracuje věčný řád Boží povždy. Jako veškerenstvo tvorstva spěje k vývoji a vývojem k dokonalosti forem a bytostí, tak i člověk vospívá silou téhož životního zákona tvůrčího od nižší kultury k vyšší, od nižších forem k vyšším, od divošského barbarství k lidskosti. Předúležitou etapou na této vývojové dráze je spásonosné dílo Ježíšovo. Neboť Ježíšem „zjevila se milost Boží spásonosná všem lidem, vyučujíc nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, živi byli střízlivě a spravedlivě a zbožně na tomto světě“. (Pavel k Titovi 2,11)

Kdežto však jiní mravokárci a prorokové sice lkali své jeremiády nad zkažeností lidstva také a naváděli k umravněnosti, Ježíš má tu zásluhu o člověčenstvo nesmrtelnou a nevyrovnatelnou, že podepřel a podložil svůj mravoučný řád myšlenkou nejvznešenější a nejjednodušší, odkázav člověčenstvu svým testametem novým: Synové a dcery Boží jste!

Jiní osobovali si také hodnot proroků Božích a skoro každý pro sebe výsadu jedinečnou; Ježíš však na rozdíl ode všech naučil lidstvo sebeobětí, neboť „nepokládal si toho za žádnou privilej, že jest bohorovný, nýbrž sebe sama zmařil, přijav postavení služebníka v podobnosti lidí a ve vnějším zjevu svém shledán jako (každý) člověk: Ponižil sebe sama, stav se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže.“ **Karel Farský, ČZ 1921**

Nad Písmem

Ježíšova láska k nám

Prošli jsme postním obdobím a stojíme na prahu velikonočního svatého týdne. **Jaká byla evangelní poselství jednotlivých nedělí?** Připomeneme si je.

V první postní neděli jsme se dostali s Ježíšem na poušť a radovali se z jeho schopnosti a síly nepodlehout ďáblově svádění k závislosti na potřebě moci, vlastnictví, pocitu soběstačnosti a pýchy (Mt 4,1-11). Ve druhé postní neděli jsme potkali v noci na místě, kde Ježíš právě přebýval, učeného Nikodéma, který naprosto nerozuměl tomu, kdo je to Ježíš a co přináší židovskému národu (J 3,1-17). Ve třetí postní neděli jsme v blízkosti samařského města Sychar pozorovali Ježíše v rozhovoru se Samařankou. V jistém smyslu byla poučována ve stejné věci jako Nikodém: Kdo je Ježíš a co přináší člověku. V tomto evangelním příběhu je však ukryto několik dalších témat, např: Kde všude mohu uctívat Boha? Jak mohu Boha uctívat? Jaká je hodnota jinověrce? Jakou hodnotu má žena? ... (J 4,5-42).

Čtvrtá postní neděle nám ukázala Ježíše v roli lékaře. Navrátil zrak slepci, který se jako slepý narodil (J 9,1-41). Pátá postní neděle nás

přivedla do Betánie, kde Ježíš vzkřísil mrtvého Lazara (J 11,1-45).

Postní neděle nám ukázaly Ježíše z Nazareta jako muže duchovně velmi silného, nadaného nevšedními schopnostmi a úzce svázaného s Bohem. A nyní tento Boží prorok (jak jej vnímaly všechny postavy z výše připomenutých příběhů) sedí na oslíku a vjíždí do Jeruzaléma. Co jej tam žene? Potřeba důstojně oslavit Velikonoc? Oslavit novým učením, jak jej a jeho slova mnozí chápali, více souvěrců? Nastavit znovu zrcadlo náboženským vůdcům? Co jej tam čeká? Divná odplata za život naplněný službou a láskou. Čeká jej potupná smrt. Pašije podle Matouše 26,14 - 27,66 nám otevírají už dnes o Květné neděli velikonoční čas, abychom je ještě jednou a v plnosti

prožili o Velkém pátku. Drama, které by zůstalo jen dramatem (a možná vešlo v zapomenutí jako mnoho podobných příběhů), kdyby ten příběh nebyl o Božím Synu, o Bohu samotném a záchraně člověka.

Slavným lidem všech dob se natahovaly a natahují červené koberce na důkaz úcty (a mnohdy i podřízenosti). Ježíši prostí lidé prostírali své pláště a ratolesti, aby vyjádřili svůj vřelý vztah k němu. Ještě netuší, co se v Jeruzalémě o těch Velikonocích přihodí. My to víme. Promyšlejme v tichu znovu, jak velkou obětí za nás Ježíš přinesl, aby i nám Bůh odpustil naše provinění. Abychom narovnali skrze Syna svůj vztah k němu a narušené vztahy k lidem. Radujme se, že jsme stále omilostňované Boží děti.

Ema Blažková

**Pane Bože, tajemství obestírá Velikonoc.
Pro nepochopitelné probuzení ze smrti a vstup na nebesa
nemá dnešní člověk buňky.
Zato má buňky pro izolaci, do které se uzavírá,
a náhražky života, kterými se obklopuje.
Zamotává se do divné pavoučí sítě.
Nechce se dívat zpřímá do očí prostému životu.
Pane, pomoz nám. Vytrhni nás ze všech objetí,
která nás stahují na falešnou cestu.
Děkujeme ti za tvou lásku. Amen.**

Setkání s církví

Dokončení ze str. 1
nabídl: „Potřebujete Bibli? Stavte se za mnou na faře v Náměšti nad Oslavou.“ A tak jsem v pátek odjel do Náměště a od nádraží stoupal do svahu ulice B. Němcové k husitské faře a říkal si, že budu mít raději pro všechny případy v ruce připravených 80 korun, abych mohl hned ve dveřích výtisk Bible zaplatit, poděkovat a odejít... Farář se ale na mě přátelsky usmál, podal mi ruku a pravil: „Pojďte dál, máme zrovna biblickou hodinu pro mládež.“ Takové pozvání se nedalo odmítnout, a tak jsem rozpačitě vstoupil do pokoje, kde seděla kolem stolu skupina mých vrstevníků a četli si a probírali biblický text. Byli tak zaujati problémem oběti v podání Starého i Nového zákona, že jsem bez dechu naslouchal a poprvé slyšel jména prof. Mánka, Trtíka, Sázavy a Kubáče, a ti pro mne dosud neznámí pánové přede mnou srozumitelným způsobem ukazovali postoj věřícího člověka před majestátem věčnosti v lásce všudypřítomného Hospodina a já se zapojil do debaty a v tu chvíli mi bylo jasné, že na příští biblické hodiny už nemůžu chybět.

Dodnes na biblické hodiny v Náměšti vzpomínám, objevoval jsem neznámý duchovní svět a pojmové určení Církve československé husitské, které tvořilo základní nepominutelnou tradici bohosloví – velké a malé krédo ČČSH, ale také Učení z roku 1931, Liturgii a obřadní příručku Karla Farského, zpěvník a sněmovní věroučné a sociálně etické rezoluce... V době Husákovy normalizace to byly chvíle duchovní inspirace, takže jsem se už ani neobával

se dvěma kamarády vystoupit o půlnoci, v čase potupného výročí ruské okupace 21. srpna, na Masarykovu vyhlídce a napsat na ni metrovými písmeny – PRAVDA VÍTĚZÍ – a po stranách jména – DUBČEK a SVOBODA – což mi pro změnu otevřelo bránu k výsledkům na státní bezpečnosti a později po potyčce s policisty i bránu vazební věznice v Brně-Bohunicích, posléze v Praze a nakonec v Plzni na Borech, ale po návratu domů vedla má cesta opět na husitskou faru. Jenže br. farář Hradil tehdy přišel o státní souhlas a stěhoval se do Újezda u Brna a taky musel, mimo jiné, dojíždět až do Mělníka, ale já byl šťastný, když u Velkého Meziříčí sjel z dálnice k restauraci, kam jsem dokodrcal lokálkou ze Studence, abych se s ním zúčastnil nedělního shromáždění a dozvěděl se v Mělníce na besedě s místními farníky třeba i co je to Pšovka.

Životadárná víra v liturgii Farského a v jeho spisech dávala sílu a optimismus k dalšímu dílu, a tak navzdory všem hrozným posudkům státní bezpečnosti jsem byl ve svěží atmosféře ruské přestrojky M. S. Gorbačova potřetí u přijímacích pohovorů přijat ke studiu na Husově čl. bohoslovecké fakultě, což jsem pochopil, až když mi předseda zkušební komise řekl s úsměvem: „Pokud proti vám něco soudruzi v Třebíči mají, měli se vyjádřit poněkud konkrétněji.“ a brána přestrojky ke studiu bohosloví se přede mnou tentokrát otevřela.

V listopadu 1989 jsem jako právě zvolený prefekt Husovy fakulty vedl průvod studentů pod černým praporem s červeným kalichem na Václavské náměstí a s transparentem *Duchovní obrodu národu* jsme stáli pod balkonem Melantrichu a opět mi

vytanula slova br. faráře Hradila – Víra nás dělá v slabostech těla silnými, v chudobě ducha bohatými a v nebezpečí smrti nás vede k životu věčnému – a najednou se už – navzdory zprávám o koloně tanků, připravených vjet do bouřící a rozvášněné Prahy, a taky v pravdě evangelia, která po vzoru kralických bratří po staletích útisku nečekaně vítězí – nebylo čeho bát.

Služba v černém taláru s červeným kalichem na prsou mě obdarovala poznáním společenství věřících bratří a sester v Třebíči, Náměšti, Hrotovicích, Rosicích a v Omicích u Brna. Vzpomínky na prožité chvíle u stolu Páně by vydaly na knihu, ale o jednu vzpomínku se s vámi přece jen rozdělím. Pracovitá a obětavá sestra Anežka Jirovská dokázala každý týden sama navštívit několik nemocných přátel a posloužit potřebným, a jak jsem zjistil při pastoračních návštěvách, objížděla je na kole. Jednou jsem při pochůzce k Lubí potkal na cestě sestru Anežku, vedla kolo, vzdorně potřásla hlavou a kráčela k domovu, což mě zaujalo, a tak jsem se zajímal, co ji tak rozladilo, a sestra mi odpověděla, že nemůže jet na kole, jelikož se jí dnes nějak motá hlava, a tak jsem ji utěšil přiznáním, že bych si taky moc a moc přál od Hospodina mít takový dar, abych ve věku 96 let vedl jako ona svůj bicykl a nadával, že nemohu najednou a z ničehož nic jet, protože se mi začala točit hlava, a opět mi vytanula v paměti slova br. Hradila o síle víry. Víra je největším požehnáním; teprve z ní vykvete láska i důvěra.

A z těchto vzácných květů se dnes pokusil uvít kytici vzpomínek s poděkováním za setkávání v Církvě čl. husitské **J. Schwarz, NO Bratislava**

Oratorní Job a my na jeho místě

Filharmonie Bohuslava Martinů ve Zlíně uvedla ve světové premiéře oratorium Davida Rottra Já, Job! na libreto Doda Gombára.

Zlínské uvedení díla má svou logiku: David Rotter je dlouhodobým spolupracovníkem Doda Gombára, který byl v letech 2006-2009 uměleckým šéfem Městského divadla Zlín. Byla-li jednou z nejpodstatnějších v tomto umělecky šťastném období divadla Gombárova inscenace Goethova Fausta s Rottrovým výrazným hudebním vkladem, pak lze říci, že Job na ni svým způsobem navazuje. Zejména tematicky a motivicky: vždyť Hospodinova sázka s Mefistofelem o Fausta je zápletkou starozákonní, jobovskou, a podtitul zmíněné inscenace – Pokušení a vykoupení – by nemělo vhodně vystihovat i myšlenkovou linii oratorního Joba.

Odlíšný žánrový útvar jistě žádá jiná umělecká řešení. Platí to zde také o hudbě, byť i tu bychom našli znaky společné s činoherním Faustem, zejména jeho druhým dílem se sólovým zpěvem, sbory a recitací, které sám skladatel charakterizuje jako oratorium. Tak je označen i Job, třebaže výrazný podíl mluveného slova by dovoloval hovořit i o melodramu. Podstatnější je rozsah úkolu (zatímco Faust měl kolem čtvrt hodiny, Job přesahuje hodinu) a velký orchestrální aparát, jehož možnosti Rotter napaditě využívá. Dokladem je třeba postupný posun melodií, jež doprovázejí Jobův zpěv, od vyšších k hlu-

bokým dřevům, nebo rozhovor sólových houslí a violy: první případ symbolicky vyjadřuje hrdinovu cestu na hlubinu poznání, druhý blízkostí obou nástrojů sblížení pozic mladého a starého Joba před závěrem skladby. Působivá je též tísňivá zvukomalba smyčců evokující (spolu s drnčivým přednesem hlásky er v podání sboru) fyzickou trýzeň vředů a ran, jimiž byl Job stížen.

Dramatické povaze předlohy odpovídají též dynamické a rytmické proměny skladby, v níž se zřetelně uplatní sólové nástroje (klavír, harfa, pastýřská trouba) i nástrojové skupiny: vedle bicích to platí hlavně o smyčcích, jež často pulzují v rozsáhlých plochách až ve stylu filmové hudby. Skladba je posluchačsky přívětivá až k hranici efektu, což vzbuzuje dílčí námítky: dramaticčnost k Jobovi patří, v Gombárově pojetí se však jedná víc o drama komorní, či dokonce intimní.

V tom přibližuje bouřlivý osud starozákonní postavy současné době, jež otázky víry chápe jako soukromé. Jobův příběh přitom nezužuje na boj víry, neboť ví, že také ohledává smysl lidského utrpení, potažmo smysl života vůbec. V tomto kontextu tak nabízí všepřátelnou výpověď, kterou libretista (a režisér v jedné osobě) ještě posílil rozdělením partu

titulní role mezi mladšího pěvce a staršího recitátora: symbolicky je tak vyjádřeno, že zápas o smysl existence je vpravdě celoživotní. Ondřej Ruml interpretuje mladého Joba muzikálově, s poněkud nedbalou výslovností (snad záměr vystihnout hrdinovu počáteční bezstarostnost?), ale s prožitkem, když blahořečí i zoufá. Boleslav Polívka důrazem na přesný smysl každého vyřčeného slova vtiskl postavě starého Joba jistotu muže, jehož víra se v ohni zkoušek zakalila, přesto se zachvívá pochopením pro utrpení svého alter ega. Vedle menších, ale důležitých recitovaných rolí Boha (jako Job je rozdvajena, ale mezi ženu a dítě, symboly mateřské lásky a naděje) a Satana (jeden muž: však síly zla jsou od věků neměnné) je tu ještě nemá, bezejmenná postava v podání tanečnice a choreografky L. F. Saezové. Pódiový pohyb tohoto někdy sluhovského vykonavatele vyšší moci, jindy človíčka z davu, představuje nejdivadelnější prvek jinak prostého, koncertního aranžmá díla.

K ohlasu přispělo i pečlivé nastudování dirigenta V. Spurného. Občasné nepřesné nástupy sólistů lze pomínout, sporné je však ozvučení dobře připraveného sboru Canticum camerale: byl slyšet zejména skrze reproduktory, v celkovém zvuku tak citelně oddělen od orchestru. Jeho hráči se v závěru připojili ke zpěvu Otče-

naše, který nabídl jobovskému tázání křesťanské východisko, jež je ve shodě s kulturním kontextem Evropy, jakkoli s tím její společnost ve svém tápání ráda polemizuje. Diváci a posluchači si tak z oratoria odnášeli nejen umělecký zážitek, ale i námět k přemýšlení. **Marcel Sladkowski**

David Rotter: Já, Job!
Hudba David Rotter, libreto a režie Dodo Gombár. Dirigent Vojtěch Spurný, spoluúčinkuje sbor Canticum camerale (sbormistr J. Šon). Světová premiéra ve Filharmonii Bohuslava Martinů Zlín 7. prosince 2016.

Teologická konference Církve československé husitské

na téma **Vytrvalost ve službě Kristu - praktický výkon duchovní správy**

4. - 5. května 2017 - Brno, Středisko ČČSH „Zahrada“, Lipová 26

Určeno pro duchovní ČČSH a další zájemce. Doporučeno zejména duchovním do pěti let služby od přijetí svěcení.

Čtvrtek

10,00 - bohoslužba slova - br. biskup Juraj Dovala
10,30 - 10,45 Zahájení konference - prof. Zdeněk Kučera
11,00 - 11,30 „Duchovenská pragmatika (zaměření a rozsah činnosti duchovního)“ - br. patriarcha Tomáš Butta
11,30 - 12,00 - diskuse
12,00 - 12,30 „Duchovní správa v řádech a praxi“ - br. biskup Pavel Pechanec
12,30 - 13,00 - diskuse
13,00 - oběd
14,00 - 14,30 „Farářka v náboženské obci“ - ses. farářka Sandra Silná
14,30 - 15,00 - diskuse
15,00 - 15,30 „Spirituální a osobnostní předpoklady duchovního“ - br. biskup Filip Štojdl
15,30 - 16,00 diskuse
16,30 - 17,30 „Aktuální otázky duchovní správy pohledem nejmladší generace“ 1. část - krátké diskusní příspěvky účastníků konference
18,00 - večeře
19,00 liturgie - br. patriarcha Tomáš Butta a ses. dr. Eva Vymětalová - Hrabáková
Pátek
8,00 - snídaně
9,00 - 9,30 pobožnost - br. biskup Rudolf Göbel
9,30 - 10,00 „Radosti a strasti farářů ČČSH“ - br. biskup David Tonzar
10,00 - 10,30 diskuse
11,00 - 11,45 „Aktuální otázky duchovní správy pohledem nejmladší generace“ 2. část - krátké diskusní příspěvky účastníků konference
11,45 - 12,00 - zhodnocení konference - br. prof. Zdeněk Kučera
12,00 - Závěrečná modlitba a pozhánání - br. patriarcha
12,30 - oběd
Přihlášky zasílejte do 17. 4. 2017 na naukový odbor na adresu: eva.vymetalovahrabakova@ccsh.cz

Zveme vás na festivalový projekt

Umělci rozsvěcí maják vršovického Husova sboru

Tři výstavy a tři reprízy divadelní instalace hostí během měsíců duben až červen v rámci projektu **Rozsvítit maják** vršovický Husův sbor. V prvním dubnovém týdnu ožívá funkcionalistická budova sboru divadelní instalací. Mezinárodní skupina umělců vtěluje energii inspirovanou dílem E. Allana Poea do site-specific představení.

Jarní měsíce patří dále třem výstavám českých a německých výtvarných umělců. Sérii zahájí 10. dubna vernisáž výstavy **Život v klášteře Altenberg** V. Murtina, který již 18 let dokumentuje zvyklosti řádových sester. Přesně o měsíc později bude následovat výstava **Ticho** německého fotografa H. Ristla, který se v našem neklidném světě snaží zachytět a zachycovat ticho, kouzlo země a krásy v naší bezprostřední blízkosti. Poslední výstava nazvaná **UV filt(e)r?** je výsledkem mobilního fotografického ping-pongu dvou nefotografů U. Deutzové a V. Kovaříka.

Organizátorka projektu Vlasta Rydlová celý život pořádá výtvarné akce v netradičních prostorách a nyní je ráda, jak širokou paletu ploch Husův sbor skýtá: „Lze zde využít stávající divadelní sál, kostel včetně věže a balkonů i přilehlé trávníky. Pro umělecky a kulturně založené lidi je to příležitost vnést něco ze sebe do inspirativního prostředí prvorepublikové moderní architektury.“ Zároveň vítá možnost zpřístupnit kostel lidem, kteří do sakrálních prostor běžně nechodí, navíc v neobvyklé konstelaci, kdy se v rámci divadelní instalace moderní výtvarné umění prolne se současnou i klasickou hudbou.

Husův sbor, Moskevská 34, Praha 10 - Vršovice. Kontakt: Vlasta Rydlová, o.s.sukus@seznam.cz, vlasta.rydlova@vrsovickedivadlo.cz, 728 248 925. www.husuvsbor.cz, www.vrsovickedivadlo.cz, www.sukus.wz.cz

Zprávy

Městská část Praha 8

náboženská obec CČSH Karlín
a Dialog na cestě ve spolupráci
s MČ Praha 8

Vás zve na

Setkání třetího věku
Život s divadlem
v úterý 25. 4. 2017 v 15.00 hodin
Praha 8 Karlín, Vítkova 13

Divadelní režisér, pedagog, textař, ředitel, umělecký vedoucí, porotce a muž, který prošel snad všemi profesemi u divadla. **Jiří Fréhar** (1938, Brno) bude vyprávět o divadle a o svém životě v divadle a s divadlem prožitém. Od roku 1968 prošel scénami napříč republikou. V roli uměleckého ředitele působil v Realistickém divadle – Divadle Labýrint, kde do roku 1990 zastával funkci ředitele v rekonstruovaném, nově otevřeném Labýrintu. Nastudoval přes 180 inscenací klasičtých i moderních her českých i světových dramatiků. Jako pedagog vyučoval divadelní režii na DAMU v Praze, kde byl také uměleckým šéfem divadla DISK, od roku 1997 spolupracoval s Vysší odbornou školou herectvou v Praze.

pořádá náboženská obec CČSH Karlín
a Dialog na cestě ve spolupráci s MČ Praha 8

Dialog vědy a víry v Husově sboru v Litomyšli

V sobotu 22. dubna se od 10 h v zasedací síni na faře CČSH v Litomyšli na Toulcově náměstí bude konat další setkání dialogu vědy a víry, které otevře biblickým zamyšlením **Mgr. Jiří Lukeš, Th.D.**, z katedry biblistiky a judaismu Husitské teologické fakulty UK. V 10.30 bude následovat přednáška **RNDr. Jana Kaliny, Ph.D.**, z Ústavu informatiky Akademie věd ČR na téma „*Biostatistika: správné*

rozhodování v medicíně navzdory neurčitosti“, na kterou naváže diskuse, v níž pak budeme pokračovat i po lehkém občerstvení při procházce Litomyšlí. Jiří Lukeš se zabýval antickým lékařstvím a Jan Kalina zase řeší zajímavé interdisciplinární téma dotýkající se náhody a neurčitosti s cílem „uchopit“ tuto náhodu v kontextu lékařských a biologických oborů. Všichni zájemci o rozhovor jsou srdečně vítáni.

Za NO v Litomyšli
Štěpán Klásek, farář

Inzerát

Náboženská obec Církve čs. husitské ve Rtyni v Podkrkonoší nabízí k pronájmu dům fary s bytem o výměře pokojů cca 70 m² + příslušenství. Celkový pronájem za celý dům a zahradu činí 5300 Kč za měsíc bez energií a vody.

Podmínkou poskytnutí pronájmu je ochota pravidelně provádět drobné údržbářské a úklidové práce, za což je vyměřena finanční odměna.

Byt bude volný k 1. květnu 2017. Zájemci hlaste se písemně na adresu: Náboženská obec CČSH, Kostelecká ulice 459, Rtyně v P. **JK**

Blahopřání k jubileu

Dne 3. dubna se dožila 80 let naše milá sestra varhanice Jaroslava Nezmeškalová. Se svým zvěčněným manželem byla a je oporou naší náboženské obce. Chceme jí popřát hodně zdraví, spokojenost a štěstí i stále Boží požehnání. Jsme rádi, že nás pravidelně doprovází při našich bohoslužbách a přejeme jí hodně sil do dalších let. Za náboženskou obec Rychnov nad Kněžnou

kazatelka **Petra Šenková**

Koncerty u sv. Mikuláše

- 10. 4. - 20 hodin
BACH, DVOŘÁK, MOZART, GERSHWIN
Prague Brass Ensemble
- 11. 4. - 17 hodin
BACH, HÄNDEL, VIVALDI, SAINT-SAËNS
Saint Nicholas Chamber Soloists
- 11. 4. - 20 hodin
VIVALDI, MOZART, DVOŘÁK
Vivaldi Orchestra Praga
- 12. 4. - 17 hodin
BACH, MOZART, DVOŘÁK, WIDOR
B. Rabas - varhany
J. Jonášová - soprán
- 12. 4. - 20 hodin
DVOŘÁK, RAVEL, MOZART, VIVALDI
Radio Symphony Collegium
- 14. 4. - 20 hodin
BACH, VIVALDI, HAYDN, MOZART
Vivaldi Orchestra Praga
- 15. 4. - 16 hodin
BACH, VIVALDI, HAYDN, MOZART
Vivaldi Orchestra Praga
- 16. 4. - 17 hodin
VIVALDI, HÄNDEL, ALBINONI, PACHELBEL
B. Rabas - varhany
M. Kejmar - trubka a křídlovka
- 16. 4. - 20 hodin
VIVALDI, SCHUBERT, DVOŘÁK, GERSHWIN
Consortium Pragense Orchestra

(Inzerce)

Z ekumeny

Poděkování a vzpomínka...

Dokončení ze str. 1

O několik let později – v roce 2001 – jsem se setkala s kardinálem Vlkem ve Štrasburku. Tehdy předsedal *Evropské biskupské konferenci Římskokatolické církve* a společně s metropolitou Jérémíem, prezidentem *Konference evropských církví*, podepsali dokument *Charta Oecumenica*. Tento dokument se zabývá nejen otázkami společné zodpovědnosti a práce církvi v Evropě, ale také vzájemným dialogem a spoluprací včetně dialogu s dalšími náboženstvími. Právě díky kardinálu Vlkovi jsme měli ještě téhož roku v Čechách snad první překlad v Evropě (vedle vydání v oficiálních třech jazycích – angličtině, němčině a francouzštině). A kardinál Vlk připojil svůj podpis k *Chartě* také společně s většinou dalších představitelů církví v ČR při jejím podpisu v r. 2007 na národní úrovni. Stalo se tak při pražském modlitebním setkání v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů. S tehdejší tajemnicí *Ekumenické rady církvi* Jitkou Klubalovou jsme zorganizovaly pod záštitou *ERC* v návaznosti na podpis *Charty Oecumenicy* i 1. Noc otevřených kostelů. V rámci programu se uskutečnila v chrámu sv. Mikuláše panelová diskuse o významu a možnostech uplatnění *Charty*, již se Miloslav kardinál Vlk zúčastnil jako řečník společně s prof. ThDr. Filipim a prof. ThDr. Kučerou.

Mé nehlubší vzpomínky se váží na společnou návštěvu papeže Františka ve Vatikánu 15. 6. 2015 v rámci 600. výročí M. J. Husa, již mi bylo dáno se, po boku bratra patriarchy s dr. Vaníčkem, zástupců ČCE a ŘKC a reprezentace státu v organizaci kardinála Vlka, účastnit. Pozoruhodné bylo, jak před odletem seděli kardinál Vlk společně s biskupem Radkovským u notebooků a oba pilně pracovali. Neuvěřitelné pak bylo, když jsme byli jako zástupci husitské a evangelické církve jeho zásluhou bratrsky přijati v Nepomucenu. Bratrsky jsme byli vybidnuti, abychom se audience účastnili ve svých talárech. Kardinál Vlk ve svém rouchu z předního sedadla minibusu jen svým pozdravem otevřel všechny brány až na nádvoří Vatikánu – my jsme se ničím prokazovat nemuseli. Na audienci u papeže nás všechny představil. A je jisté jeho nemalou zásluhou, že se papež František rozhodl naši návštěvu přijmout, a co více, v duchu Janova evangelia – jako přátele v Kristu. Slova papeže Františka, jimiž potvrdil M. J. Husa za reformátora církve, byla výrazem vstřícného kroku v ústřety našim vzájemným vztahům. V témže duchu se nesla i bohoslužba smíření v Nepomucenu a týden poté v Praze v chrámu Sv. Matky Boží před Týnem, již se účastnili téměř všichni církevní představitelé v ČR včetně kardinála Vlka. Uzavřu své vzpomínky výrazem hluboké úcty a poděkování Miloslavu kardinálu Vlkovi, který nás neváhal též pozvat ke společnému stolu při obědě mezi audiencí a bohoslužbou a následně v bratrském duchu s námi jednat o rozdělení a přidělení jednotlivých částí bohoslužby smíření. Kéž Ježíš Kristus, jenž nás smířil s naším Otcem, je zdrojem trvalého smíření, které nechť provází nás všechny zde na zemi i kardinála Vlka při věčné hostině Beránkově, při níž se jednou jistě budeme moci opět setkat. Deo gratia.

Hana Tonzarová

STAROKATOLICKÁ CÍRKEV VYSVĚTILA SVĚHO NOVÉHO BISKUPA

V sobotu 1. dubna byl v bazilice sv. Markéty v Břevnovském arcidiecézi vysvěcen nový biskup české starokatolické církve Pavel Benedikt Stránský. Hlavním světitelům nového biskupa byl utrechtský arcibiskup a předseda mezinárodní starokatolické biskupské konference Joris Vercammen. Při svěcení asistovala více než desítka zahraničních biskupů ze starokatolických a anglikánských církví.

Nový biskup Pavel Benedikt Stránský se narodil v r. 1978 v Uherském Hradišti. Na jáhna byl vysvěcen biskupem Dušanem Hejbalem, svým předchůdcem v biskupském úřadě, v r. 2001, na kněze pak o dva roky později. Řadu let působil jako duchovní správce ve Zlíně, ve farní obci, kterou spoluzaložil. Vedle duchovenské činnosti působil až do svého zvolení také jako policista u kriminální policie, kde vyšetřoval tu nejzávažnější trestnou činnost. Jako nového biskupa ho zvolili duchovní a laičtí zástupci obcí na 49. synodě Starokatolické církve v ČR dne 8. dubna 2016. Stal se tak historicky 4. biskupem české starokatolické církve. Starokatolický biskup zůstává v úřadě do okamžiku dosažení kanonického věku 65 let, pak odchází do emiritury. Za své biskupské heslo si Pavel Benedikt Stránský zvolil Ježíšova slova z Janova evangelia: „Nazval jsem vás přáteli“ (J 15,15).

Starokatolická církev vznikla po r. 1870 z katolíků, kteří odmítli nová dogmata o papežské neomylnosti a univerzálním jurisdikčním primátu římského biskupa, která vyhlásil I. vatikánský koncil. Zachovává si katolickou liturgii, nauku a strukturu, je však demokraticky organizovaná a v některých otázkách zaujímá liberálnější stanoviska – např. neukládá povinný celibát a umožňuje jáhenské svěcení i ženám. Na našem území historicky působila především mezi německy mluvícím obyvatelstvem, po r. 1945 z české menšiny, sdružené kolem pražské obce, vznikl zárodek současné církevní struktury. Nový rozkvět církve zažila po r. 1989, kdy byla a zůstává jednou z mála tradičních křesťanských církví, které početně rostou. Sídlo biskupa je v Praze, mimo Prahu působí starokatolická církev ještě ve 20 dalších českých a moravských městech. Díky vzájemnému uznání spadají do jurisdikce české starokatolické církve také příslušníci anglikánské církve, kteří se zdržují na našem území. Bližší informace na www.starokatolici.cz

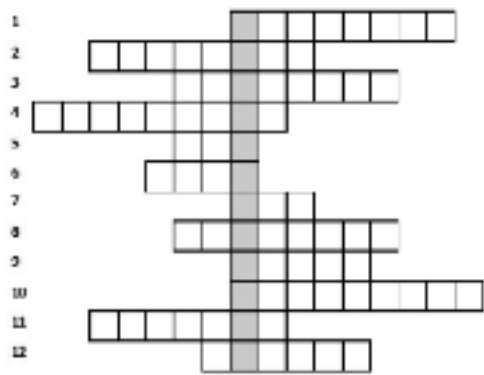
Petr Jan Vlnš

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíš před Pilátem

Poté, co byl Ježíš na základě (1) zrady zrazen a (3) před židovskou (9), (8) jej před vladaře Piláta. Ten se jej zeptal: „Ty (7) král Židů?“ Ježíš odpověděl: „Ty (5) to říkáš.“ Pak už se nijak nehánil. Když Pilát seděl na soudcovské (11), dostal vzkaz od své (6), aby Ježíše ušetřil. O svátcích měl zvyk dát milost jednomu vězni. (12) se tedy zástupu, koho má (4), zda vězně jménem Barabáš nebo Ježíše. Zástup volal: „Propust’ (2)!“ „A co mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ „(10)!“ zněla odpověď zástupu.

(Řešení z minulého čísla: Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.) **Jana Krajčířiková**

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbků 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production, Call centrum - tel.: 840 306 090

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

